

ကျွန်တော်တော်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်

ကျွန်တော်နှင့်
သေကြောင်းကြံစည်မှု . . .

ဒီခေါင်းစဉ်မြင်တာနဲ့ လန့်သွားမလား။ မလန့်ပါနဲ့ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်က သေကြောင်းကြံ ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကိုသာ သေကြောင်းကြံကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘယ်သူတွေက ဘယ်တုန်းက ကျွန်တော့်ကိုသေကြောင်း ကြံစည်တာလဲ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ခင်ဗျား။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကျော် လောက်ကပါ”

“ဘယ်သူတွေကလဲ” . . . “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီအစ်ကို လို ချစ်ခ

င်ရပါလေသော ညီငယ် သူငယ်ချင်းများ သာဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ နာမည်ပြောလိုက်ရင် မိတ်ဆွေတို့ ချက်ချင်းသိပါလိမ့်မယ်”

တခြားသူများ မဟုတ်။ ယခု Heart (နှလုံးအိမ်)မဂ္ဂဇင်းက တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာသစ္စာပိုင်စိုး နဲ့ ၊ ဆိုပျော်တစ်ခေတ်မှာ ဆုတွေအများကြီးရခဲ့ တဲ့ အောင်ပင်လယ်အောင်ကိုဦး၊ နောက် ELEVEN ဂျာနယ်မှာ ဒီဇိုင်းလုပ် တဲ့ စိုးသက်ခိုင်၊ မှုခင်းဒီဇိုင်းနာ သန်းဇော်သစ် နှင့် အပေါင်းအပါတို့ ပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

ဒီနာမည်စာရင်းကိုကြည့်ပြီးမိတ်ဆွေတို့ အံ့အား သင့်သွားကြပေလိမ့်မည်။ သည် မျှလောက် ခင်မင်နေသူတွေက အကြည်တော် ကို ဘာကြောင့် သေကြောင်းကြိုကြတာလဲ . . .။ အဖြေက တစ်ခု တည်းဖြစ် ပါသည် ။

ရှောက်ညင်ကပ်လို့ ဖြစ်ပါသည် ။

“အကြည်တော်က သူတို့ အမြင်ကပ်အောင် ဘာသွားလုပ်လို့ လဲ”

“ဒီလူကြီးက ဒေါင့်မကျိုးဘူးကွ၊ ဟိုတစ်နေ့က ငါ့ဆီက စီးကရက်ကို မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ယူ သောက်ပြီး ပြန်မပေးဘူး”

“ဟုတ်တယ် တစ်လောက ငါကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို မျက်လုံးစိမ်းကြီးနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေ တာအခိုးတွေကိုအူလို့ . . . ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တယ် . . . ဒီလူကြီးကို ဒီအတိုင်းဆက်လွှတ်ထား ရင် အမှု ဖြစ်ကိန်းမြင်တယ်”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကာရာအိုကေမှာ သီချင်း သွားဆိုရအောင်ဆိုပြီးခေါ် သွားပြီး သူချည်းပဲလိုမ့်ဆို ပစ်သွားတာ။ ပိုက်ဆံရှင်းတဲ့ အခါကျမှ ကောင်လေး ရှင်း လိုက်လေတဲ့ . . . တယ်ကျောတဲ့

လူကြီးပဲ . . .”

“တစ်လောကလည်း ငါ့ကောင်မလေး ဝက်ခြံပေါက်လို့ ပေးမလို့ ဝယ်ထားတဲ့ မန်ကျည်း ခေါက်၊ ဒီလူကြီး စင်းတီတုံးလုပ်ပစ်ခဲ့တာ”

“ဒါဘာဟုတ်ဦးမှာ လဲကွ၊ တစ်နေ့က ငါဝတ်ဖို့ လျှော်ထားတဲ့ အင်္ကျီ ဒီလူကြီးခပ်တည်တည် နဲ့ ကောက်လျှိုသွားတာ . . . မျက်ခွက်က သူအပ်ထားတာရှိတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဲသည် လို ပြစ်မှုအလွန်ကြီးခဲ့ပါသည် ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

လေးဆယ့်သုံးလမ်း ဘီအီးဆိုင်တွင် လက်မရွံ့ငတိငါးဦး ခေါင်းချင်း ဆိုင်ပြီး ဆွေးနွေးနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“သူ့အိမ်ခေါင်းရင်း မီးညှိပြီး ထွက်ပြေးမယ်ကွာ”

“ဟာ . . . သူ့အိမ်ခေါင်းရင်းက ဟာလာဟင်းလင်းကြီးဟာ ဘယ်လိုလုပ် မီးရှို့လို့ ရမှာ လဲ”

“အေးလေ . . . သူတို့ အိမ်တစ်အိမ်လုံး မီးရှို့တာတောင် ထမင်းတစ်လုံးကျက်မှာ မဟုတ်တဲ့ ဟာ . . . ပြီးတော့ဗွက်ချည်းပဲ”

“အရက်နင်းကန်တိုက်ပြီး အန်ဖတ်ဆိုသေအောင်ဆိုရင်ရော”

“အဲဒါလည်း မစဉ်စားနဲ့ ၊ အရက်သာတိုက်လို့ ကတော့မင်းမိဘစည်းစိမ်ပါပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း သွားမယ်။ ဒီလူကြီးက ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါဆို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ မျှားခေါ်ပြီး အမှုဖြစ်အောင် လုပ်ရင်ရော . . .”

“ဒီလူရုပ် . . . ဒီလူရည်နဲ့ ဘယ်ကောင်မလေးက သိက္ခာအကျခံပြီး အမှုဖြစ်ချင်မှာ လဲကွ . . . စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

အားလုံးငြိမ်ကျသွားသည်။ အကြည်တော်ဆိုသည့် ငတိကို သူတို့ ဘယ်လိုချောက်ချရမှန်း မ သိဖြစ်နေကြသည်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်ချင်စရာ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အကြည်တော်မှာ ပိုင်ဆိုင်တာဆို၍ ပုဆိုးတစ်ကွင်း ပင်မရှိ။ သူများ အဝတ်တွေဝတ်ပြီး ခပ်တည်တည်နေနေရတာ။ နေစရာ အိမ်ကလည်း မရှိ။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုဆန်းနှင့် ကပ်နေ၏။ ကျွန်တော့် အစ်ကို ကိုဆန်းကလည်း သူတို့ ဆရာ ဖြစ် နေတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့် မရသော်လည်း ဘာမှ လုပ်၍ မရ။ ကျွန်တော့်အား မတတ်သာ၍ သာ အချို့ သပ်ပေါင်းနေရသော်လည်း သူတို့ စိတ်ထဲ အထက်ပါပြစ်မှုများကြောင့် လုံးဝမကြည်လင်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပင်။ သူတို့ ချက်ကျွေးတာ ပယ်ပယ် နယ်နယ်စားပစ်သည်။ ပြီး လျှင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ အိပ်နေသည်။ ညနေ သူတို့ အရက်သောက်လျှင် လိုက်သောက်သည်။ သောက် လျှင်လည်း သူတို့ ထက်ပိုအောင် တစ်ခွက်နှစ်ခွက်ခိုးသောက်သေးသည်။ သူတို့ ပြီး သွားလျှင်လည်း ကျွန်တော်မပြီးသေး။ အိမ်ကို ပါဆယ်ထုပ်လာသည်။ ပြီးလျှင် ဒိုင်ကြောင်တွေ ထိုင်ပြောသည်။ ကဲ ... ဘယ်နှယ်အမြင် ကြည် လင်စရာအပေါက်ရှိမှာ တုံး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဤကဲ့သို့သေကြောင်း ကြံစည်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မာခေါင်းထက် ပင် အခွက်မာသော ကျွန်တော့်ကို မည်သို့မျှ ကြံစည် ၍ မဖြစ်။ သို့သော် သူတို့ ကံကောင်းသောတစ်နေ့ ရောက်လာပါသည်။

ထိုနေ့ကား . . .

“ဟာ”

နံနက်စောစောစီးစီး အပေါ့သွားချိန်တွင် ကျွန်တော့်ဆီးထဲမှ နီရဲသော သွေးများ မြင်၍ ကျွန် တော်လန့်သွားရပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် . . .

“ကိုဆန်း၊ ကိုဆန်း၊ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းပါဦး”

ဆိုတော့ ကိုဆန်းလည်း လာကြည့်ပြီး . . .

“ဟာ . . . သွေးတွေ သွေးတွေပါလား”

ကိုဆန်းလည်း လန့်သွားသည်။ ။

“မင်း ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“မသိဘူးလေ . . . ဆီးသွားလိုက်တာသွေးတွေပါလာတာပဲ”

“ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . ဆေးခန်းသွားပြမှာ လား”

“နေဦးလေ . . . ဘာဖြစ်မှန်းမှ မသိတာ။ တစ်ရက်လောက် စောင့်ကြည့်ဦးမှ ”

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ဆီးထဲသွေးပါလာသည် ဟူသောကိစ္စမှာ ချက်ခြင်းပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ ။ ထို သတင်းသည် ကျွန်တော့်ကို သေကြောင်းကြံစည်နေသော ဟိုငတိတွေအတွက် သတင်းကောင်းပင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

“ဒါအကွက်ကောင်းပဲ”

အောင်ကို၏ စကား . . . သစ္စာပိုင်စိုးက . . .

“ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲကွ . . . ဒီလူကြီးကို စိတ်ဓာတ်ကျအောင်လုပ်ပြီး အမှ ညှို့ချေချေရမယ်”

ခေါင်းတွေအားလုံးစုကုန်၏။

“ဘယ်လိုစလုပ်မှာ လဲ”

“ဒီလိုကွ . . .”

နောက်တစ်နေ့ မနက်အစောကြီး အိမ်သို့ အောင်ကို ပျာပျာသလဲ ရောက်ချလာသည်။ ။

“ကိုယ့်ဆရာဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ကျွန်တော် သတင်းကြားလို့ ချက်ခြင်းလိုက်လာတာ”

“အေးကွာ . . . ဘာဖြစ်လဲမသိပါဘူး။ အရက်သောက် များ လို့ လားပဲ”

အောင်ကိုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး . . .

“ဟာ . . ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အရက်သောက်များ တာ ကျွန်တော်တို့ လည်း များ တာပဲ .. ပြစ်စမ်း ကျွန်တော့်ကို အပေါ့သွားပြစမ်း။ ကျွန်တော်ကြည့်ကြည့်မယ်။ ကျွန်တော်က အတွေ့အကြုံ ရှိတယ်”

ဟုတ်တယ် . . . ဒီကောင်က အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ သူ့ အဖေလည်း ထိုရောဂါမျိုးနှင့် ပင် ဆုံး ခဲ့ဖူး၏။

ကျွန်တော်ကသာ . . .

“ဟာ . . . ငါမှ အပေါ့မသွားချင်သေးတာ”

“ဒါဆို ရေများများ သောက် လိုက်လေ . . . ကျွန်တော် ရေခပ်ပေးမယ်”ဟု ဆို၍ ကိုယ်တိုင်ရေ သွားခပ်ပေး၏။ ရေခပ်ပေးသည် ဆိုတော့ အားနာနာနှင့် သောက်ချလိုက်ရသည် ။ ဒါကိုငတိက စိန်း စိန်းကြီးကြည့်ကာ . . .

“ရပြီလား”

“နေပါဦးကွာ . . . ရေက အခုမှ သောက်ရတာ”

“ဒါဆိုနောက်တစ်ခွက်ဆက်ချလိုက်”

ဆို၍ ရေကိုငါးကြင်းဖန်ခွက်မောက်မောက်ကြီး သွားခပ်ပေးပြန်သည် ။ နှစ်ခွက်တောင်ဆို တော့ရင်တောင်ပြည့်ချင်သွား၏။ အရက်သာ ဘယ်လောက်သောက်သောက် ရင်မပြည့်ဘဲလျှောခနဲ လျှောခနဲနေတာ။ ရေစစ်စစ်ကြီးကျတော့ နင်နေလို့ မနည်းကလော်ကလပ်ပြီးမျိုချနေရတယ်။

“နောက်တစ်ခွက်ဆက်ကစ်လိုက်မလား”

“တော် . . . တော်ပါပြီကွာ”

နောက်တစ်ခွက်ဆက်ခပ်ပေးနေ၍ မနည်းတောင်းပန် နေရသေး၏။ ဒါကို ငတိက . . .

“တော်ပြီဆို ပေါက်ပြတော့လေဗျာ”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး . . .

“ဟကောင် ရှူးပေါက်တာ ဘုံဘိုင်ခေါင်းလှည့်ဖွင့်သလို လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ခဏတော့ စောင့်ဦးပေါ့ကွ”

ငတိကဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်နားဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ

ဒူးပေါ်လက်တင်၊ လက် ကောက်ဝတ်နှင့် မေးကို ဒေါက်ထောက်ပြီး တွေ တွေကြီးစိုက်ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာတော့ သည်း မခံနိုင်တော့ ရော့ထ င့်။

“ခင်ဗျားကြီး ဘုံဘိုင်ခေါင်းက မပွင့်သေးဘူးလား။ သံချေးများ ကိုက် နေပြီလား။”

ဆိုပြီးမေး၏။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပင် . . .

“ကဲလာကွာ”

ဟု ဆို၍ သူ့ကိုခေါ်သွားလိုက်သည် ။ ငတိက စိတ်အားထက်သန်စွာ အိမ်သာထဲထိလိုက်လာ ၏။

“ကဲ . . . ဟောဒီမှာ ကြည့်”

ဟု ဆို၍ ကျွန်တော်ဘုံဘိုင်ခေါင်းဖွင့်ပြ . . . အဲလေ . . . အပေါ့ သွားပြတော့ နီရဲနေသော ဆီး များကိုကြည့်ပြီး ငတိမျက်လုံးကြီးပြူး ပါး စပ်ကြီး ဟသွား၏။ ပြီးမှ တစ်လုံးတည်းသောစကားကို အသံကျယ်ကျယ် ရေရွတ်၏။ သင်းရဲ့ Vocal Power ကလည်း ကောင်းတော့ Force ကြီးဟိန်း ထွက်လာတယ် . . . တစ်ခွန်း တည်း . . .

“ကင်ဆာ”

“ဟင်”

သူ့ စကားကြားသည် နှင့် ကျွန်တော့်ဆံပင်မွှေးများ ထောင်တက်သွားရ၏။ ပြီးတော့ မယုံသ လိုနှင့် ပြန်မေးလိုက်မိသည် ။

“ဘာရယ်”

ငတိက သက်ပြင်းကိုချပြီး ထပ်မံရေရွတ်ပြန်သည် ။

အသံကတော့အဟိန်းမပျက် . . .

“ကင်ဆာ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး မည်မျှဖရို ဖရဲဖြစ်သွားမည်ကို မခန့်မှန်းတတ်တော့ပါ။ ဒါကိုငတ်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော မျက်နှာမျိုးနှင့် . . . မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ရဲ့ အလယ်ကိုလက်နှင့် တမင်ဆွဲရင်း . . .

“ကျွန်တော့် အဖေလည်း ဒီလိုပဲ . . . ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရတာ”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်အာမေဇိုတ်သံကြီး ဟိန်းထွက်သွားရ၏။ သွားပြီ။ လူဖြစ်ရှုံးပြီ။ အတွေးများက ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ဝင်လာ၏။ ထိုအတွေးများ ထဲတွင် ခေါင်းပြတ်နေသော တီ ကောင်ကြီးလည်း ပါ၏ . . . အီကြာကွေးကိုဆွဲချိုးနေသော လက်မည်းကြီးနှစ်ဖက်လည်း ပါ၏ . . . ခေါင်းပြတ်နေသောလိပ်ထီးကြီးလည်း ပါ၏ . . . အင်္ဂုလိမာလ၏ လည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော လက်ညှိုးများ လည်း ပါ၏ . . . ။

သူ့အဖေလည်း ဒီရောဂါကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရတာတဲ့ ။ နောက်မှ အသေအချာစဉ်းစားကြည့်ပြီး . . .

“နေပါဦး . . . မင်းအဖေက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဖြတ်ပစ်ခဲ့တာဆိုတော့ မင်းတို့ က ဘယ်လို မွေးလာတာလဲ။ လေဥဥပြီး မွေးလာတာလား”

ဆိုတော့ ငတ်ကမျက်နှာမာမာနဲ့

“ကျောက်ကပ်ဖြတ်ထုတ်ပစ်ရတာကို ပြောတာဗျ၊ ကျောက်ကပ်ဖြတ်ထုတ်ပစ်ရတာကိုပြော တာ . . . ဟင်း . . . လူကြီးကိုက အတွေးအခေါ်

က အဲဒီနားတစ်ဝိုက်ကကို မတက်ဘူး”

“ဟင် . . . ဒါဆို ငါ. . . ငါလည်း ကျောက်ကပ်ဖြတ် ထုတ်ပစ်ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်အမေး . . .။ ဒါကို ငတိက အတိတ်ကို ပြန်သတိရသွားသလိုနှင့် မျက်နှာကို က လေးငိုသလို နောက်အူသိမ် အူမ . . . ပြီးတော့ ပုဆိုးကြမ်း သရက်ရွက်နဲ့ ကလီစာတွေပါကုန်သွား တယ် . . . မရဘူးငိုချလိုက်ပြီး . . .

“ကျောက်ကပ်ဖြတ်ထုတ်လိုက်တော့လည်း မကောင်းပါဘူးဗျ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သေတာ ကသေတာပဲ”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဖင်ထိုင်လဲကျမတတ်ဖြစ် သွားရ၏။

“သွားပြီ . . . ငါတော့ သွားပြီပေါ့”

နဖူးမှ ဇောချွေးများ စိမ့်ထွက်လာသည် အထိ ကြောက်လန့် နေမိသည် ။ မျက်လုံးကလည်း ဟို ဘက်ကြည့်လည်း မမြင် ဒီဘက်ကြည့်လည်း မမြင်နှင့် ဝေဝါးနေလေပြီ။

“နေဦးဗျာ . . . ခင်ဗျားတကယ်သေမသေ။ ဓာတ်မှန်သွား ရိုက် ကြည့်ကြရအောင် . . . အဲဒါ ဆိုအဖြေရှင်းသွားလိမ့်မယ် . . . မသေဖို့ ကတော့ ရာခိုင်နှုန်းနည်းတယ် . . .”

အားမရှိစွာနဲ့ ပဲဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ပြုပြီး ရွှေဘုံသာအလယ်လမ်းရှိ ဓာတ်မှန်ဆေးခန်း တစ်ခုသို့ခေါ်သွား၏။ ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီးသည် နှင့် ဓာတ်မှန်ဖလင်ကိုဆွဲယူ၍ ထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟင် . . . ကျောက်ကပ်တစ်လုံးမရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ”

လူက တုန်ပါတုန်တက်သွား၏။ ကျောက်ကပ်တစ်လုံးပျောက်သွား
ပြီတဲ့ ။ ကျွန်တော်လည်း ကတုန်ကရင်နှင့် . . .

“ဟုတ်ရဲ့ လား အောင်ကိုရာ . . . ဓာတ်မှန်ကို ငါ့ကိုလည်း ပြစမ်းပါ”

ဆိုတော့ငတိက ဓာတ်မှန်ဖလင်ကို စာအိတ်တစ်အိတ် ထဲထိုးထည့်
ပြီး . . .

“အို အနိဠါရုံတွေမကြည့်ပါနဲ့ . . . စိတ်ဓာတ်ကျပြီး . . . ခေါက်ခနဲဖြစ်
သွားဦးမယ် ... လာ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်
အထူးကုတစ်ယောက်ဆီခေါ်သွားမယ်”

“အဲ . . . အဲဒီအထူးကုကငါ့ကို ပျောက်အောင်ကုနိုင်လို့ လားဟင်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ အားကိုးတကြီးအမေး။ ဒါကို ငတိက မျက်မှောင် ကြူ
တ်လိုက်ပြီး . . .

“အဲဒါတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေလည်း သူကုလို့ သေခဲ့တာပဲ”

“ဗျာ”

ကြောက်လွန်းလို့ ပါးစပ် အကျယ်ကြီးဟပြီး ငြိမ်နေမိသည် ။ သူ့အ
ဖေလည်း ဒီဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သေခဲ့တာတဲ့ ။

“ဪ . . . အားရစရာကြီးပါလားနော်”

ဒါကိုပင် ငတိက ဆက်၍ . . .

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ . . . ဒီဆရာဝန်ကြီးက သိပ်စိတ်ကောင်းတာ”

“ဘယ် . . . ဘယ်လိုစိတ်ကောင်းတာလဲ”

ကျွန်တော့်အမေး။ ဒါကို ငတိက အားရဝမ်းသာအသံကြီးနဲ့ . . .

“သူကုလို့ သေတဲ့ မသာ၊ သူကိုယ်တိုင် အသုဘလိုက်ပို့တာဗျ”

“ဟင် . . . သူကုလို့ သေတဲ့ လူကို သူကိုယ်တိုင်အသုဘပို့ လိုက်တယ်

”

“အေးလေဗျာ၊ စိတ်မကောင်းဘူးလား။ ဆရာဝန်ထဲမှာ တော့ ရှားပါး ပဲ။ အင်း . . . ဒီနေ့ တောင် သူ့ကိုတွေ့တောင် တွေ့ပျံ့မလားပဲ”

“တခြားဆေးခန်းထိုင်နေလို့ လား . . .”

“ဟုတ်ဘူးလေ . . . အသုဘပို့က နေ့တိုင်းရှိတာဆိုတော့ ဟင်း . . . ဒီ အချိန်သွားရင် တွေ့မှ တွေ့ပျံ့မလားလို့ ”

“ဟင်”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွား၏။ ကြည့်လေ . . . ပြောပုံ။ ဆရာဝန်ကြီးကသူကုလို့ သေတဲ့ မသာ သူကိုယ်တိုင် အသုဘ ပို့တယ်တဲ့ ။ နောက်ပြီး အသုဘပို့ကလည်း ဆရာဝန်ကြီးအတွက် နေ့တိုင်းရှိတယ် ဆိုပါရောလား . . . ။

“ဪ . . . ပျော်စရာကြီးပါလားနော် . . . တရုတ်လူမျိုးသာဆိုရင် အနက်ရောင်ဝမ်းဆက် ချွတ်ရမှာ ကို မဟုတ်ဘူး ”

“ကဲ . . . လာ . . . သွားရအောင်”

အောင်ကို၏ စေ့ဆော်မှု . . . ။ ကျွန်တော်ချိနဲ့ စွာထရပ်လိုက်သည် ။

ဟိုရောက်တော့ ဆရာဝန်က တကယ်မရောက်သေး။ ဆေးပေးတဲ့ နှစ်လေးတွေ မေးကြည့် တော့ အားရစရာအဖြေကို ကြားရသည် ။

“မီးသဂြိုဟ်တာက နှစ်နာရီလေ။ ဒါကြောင့် သုံးနာရီမှ ဆေးခန်းဖွင့် တာတဲ့ ”

“ဪ . . . ညနေဆေးခန်းဆိုတာ ဒါမျိုးကိုး . . . စိတ်ကောင်းတဲ့ ဆ ရာဝန်များ ညနေဆေး ခန်းမှ ဖွင့်သလားပဲနော်”

သုံးနာရီလောက်ကျတော့ ဆရာဝန်ကြီးချွေးသံ တရွဲရွဲနဲ့ ရောက်လာ သည် ။

“ဟေ့ . . . မနက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်စာရောက်ပလားဟေ့”

ဆိုရင်း အခန်းထဲဝင်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ က သူ့နောက် မှ လိုက်၍ အခန်းထဲရောက်တော့ နှာစံတစ်ယောက်က ဖိတ်စာ လာပေး၏။

ဦးထွန်းမြိုင်၊ အသက် (၄၃)နှစ်၊ ရေဝေးသုသာန်တွင် နေ့လယ် (၂) နာရီ မီးသဂြိုဟ်မည် ... တဲ့

ဆရာဝန်က ဖိတ်စာကို သူ့အိတ်ထဲထိုးထည့်ပြီး . . .

“ဘာဖြစ်လဲပြော”

ဆိုတော့ အောင်ကိုက ဖြတ်ပြီး . . .

“ဆရာ ကျွန်တော်ဦးအောင်မြင့် သားလေ . . .”

ဆရာဝန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး . . .

“အေး . . . ဆရာလည်း လူများ လို့ မမှတ်မိတော့ ဘူး . . . ဆရာ ကု လိုက်လို့ ဆုံးသွားတဲ့ အထဲ မှာ ဦးအောင်မြင့်ဆိုတာ နည်းမှ မနည်းပဲကိုး ကွ . . . ကိုင်း . . . ဆိုစမ်းဘယ်တုန်းက ဆုံးတာလဲ”

အင် . . . အားရစရာကြီးပါလားနော် . . .

“ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကလေ . . .”

ဆရာဝန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး . . .

“ဖောက်သည် တွေပဲ ဂရုစိုက်ရမှာ ပေါ့”

ဟု ဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့ ဘက်လှည့်ကာ . . .

“ကဲ . . . ဘာဖြစ်လဲပြော”

ကျွန်တော်အဖြေမပေးခင် အောင်ကိုက ဖြတ်ပြီး . . .

“သူက ဆီးသွားရင် သွေးတွေပါလို့ ဆရာ”

“ဟေ”

ဆရာဝန် မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ အတော်ကလေးကို ကြာမှ သက်ပြင်းချပြီး . . .

“ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ဆရာကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့မယ်ဟုတ်လား”

“ဗျာ”

မျက်လုံးတွေပြာထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘေးဘီလိုက်ကြည့်နေမိ တယ်။ ကြည့်သော်ကြည့်ငြားလည်း ဘာကိုမှ သဲသဲ ကွဲကွဲမမြင်ရ။ ခေါင်းတွေလည်း တရိပ်ရိပ်နှင့် မူး လာ၏။ အလိုလို နေရင်း ဇောချွေးများ မျက်ရည်များ စိမ့်ထွက်လာ၏။ ဒါကို ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်က . . .

“လူနာအခြေအနေမကောင်းဘူးထင်တယ် . . . အိမ်ပြန်သယ်သွားကြပါ . . . ဟိုဥစ္စာဖြစ်ရင် သာအကြောင်းကြားလိုက် သိလား” ဟိုဥစ္စာဆိုတာ ဆုံးရင်လို့ ပြောတာဖြစ်လိမ့်မည်။

ဆေးခန်းက ပြန်ထွက်တော့ပြောသေးသည်။ ။

“နွေးနွေးထွေးထွေးထားပေါ့ဗျာ . . . လူနာရဲ့ နောက်ဆုံး ခရီးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါကြားလား . . .”

တဲ့ . . . လူက ချိပါချိချင်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ လူက ဟိုနားက နာသလို ဒီနားကအောင့်သ လိုနဲ့ သရိုးသရီဖြစ်လာတယ်။ နားထဲကလေတွေလည်း တဝီဝီထွက်လို့ ။ ဟိုကောင်ကလည်း ဆရာဝန် တောင်အိမ်ပြန်သယ်ခိုင်းပြီဆိုတော့ တကယ့်သေခါနီး လူလိုကို ဂရုစိုက်တော့တာ။ ကားစီးတာ တောင် အနောက်က သိုင်းဖက်ထားသေးတယ်။ နောက်ပြီး ကျောလေးသပ်ရင်း သပ်ရင်းနဲ့ . . .

“အားတင်းထားကိုယ့်ဆရာ၊ အိမ်ရောက်မှ ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကားပေါ်မှာ က လူမြင်မကောင်းဘူးသိလား”

တဲ့ . . . ။

“ဪ . . . ချစ်လွန်းလို့ အားပေးရှာတာ။လူကိုမသေသေအောင် လုပ်နေသလိုပါပဲလားနော် . . .”

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ရောက်တော့ . . .

“ဟေ့ . . . ကိုကြည်ပြန် လာပြီဟေ့ အိပ်ရာတွေပြင်၊ စောင်တွေခင်း . . . အင်္ကျီအသစ်တွေနဲ့ သာတွေ အမွှေးတိုင်တွေရှာထားကြ . . . ဟိုကောင်တွေတရားခွေဖွင့်လေကွာ . . .”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာပေါ်အတင်းဆွဲတင်တယ်။ နေဦးဆိုလည်း မရဘူး၊ ပြီးတော့ စောင်အထူကြီးတွေလည်း ခြုံပေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါမီးယပ်ချမ်းထနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဒီလောက် နွေရာသီကြီးမှာ ဒီ စောင်ထူကြီးတွေ ခြုံထားရမယ်ဆိုတော့ ငါ့

ကို အသေသတ်နေသလိုပါပဲလားကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကို ငတိများက ...

“ဒါဆရာဝန်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ပဲ ...။ ကိုယ့်ဆရာလည်း ကြားပါတယ်။ လူနာကို နွေးနွေး ထွေးထွေးထားရမယ်ဆိုတာလေ ...” တဲ့ ။ သူ့စောင် ခြုံထားရတာနဲ့ တင် ဇောချွေးတွေထွက်ပြီး လူကအားတွေကုန်ပြီးမျက်လုံးတွေပြာလာသည် ။ ပြီးနောက် အချင်းချင်းလက်ကုပ်ပြီး ကျွန်တော်မမြင် နိုင်သော ကျွန်တော့်ခေါင်းရင်း တည့်တည့် လာပြီး ...”

“ဘယ့်နှယ်လဲ ...”

“ဆရာဝန်က မရတော့ဘူးတဲ့ ...”

“ဟင် ... ဒါဆိုသေပြီပေါ့”

“အေးလေ ... ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့ ...”

ဆိုပြီး တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ မကြားတကြားလာပြောသေးတာ။ ပြီးတော့ အားလုံးစုပြီး ...

“သူသေမယ်ဆိုတာ သူ့ကိုပေးမသိစေနဲ့ နော်”

“အေးပါကွာ ... စိတ်ချ သူသေသွားတာတောင် သူသေမယ်ဆိုတာ မသိရစေရဘူး”

ဆိုပြီး တိုင်ပင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ ပြန်တက်လာပြီး ...

“ကိုယ့်ဆရာအေးဆေးနော်၊ နွေးနွေးထွေးထွေးနေ အေးဆေးနွေးထွေးကလေးမွေးပေါ့ဗျာ ... ဟုတ်ဘူးလား ...”

ဆိုပြီး စောင်တွေ ခေါင်းမီးခြုံလို ခြုံပေး။ ရင်ဘတ်ပေါ် ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိလို ဖိပေးစသည် ဖြင့် အ စွမ်းကုန်ကို ပြုစုနေကြသည် ။ မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုလည်း မရ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး နေ ပါရစေဆိုလည်း မရနှင့် ခြေဆုပ် လက်နယ်ပြုဟန်ဆောင်ပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကို တွယ်နေကြသည် ။

ဤသို့ဖြင့်ညနေစောင်းသို့ရောက်သော် လုံးဝထင်မှတ်မထားသော သူတစ်ယောက်အိမ်ပေါ် ရောက်ချလာ လေသည် ။

“သစ္စာပိုင်စိုး”

ငတိက လွယ်အိတ်လေးဘေးချပြီး လွန်စွာအိုလှသော သူ့မျက်နှာကို ပို၍ အိုချလိုက်ပြီး . . . ကျွန်တော့်အထင် မျက်ခုံးနှစ်ခုကို တိတ်နဲ့ ကပ်ပြီး ဆွဲတင်ထားသလားမှတ်ရတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ . . .

“သတင်းကြားကြားချင်း ထွက်လာခဲ့တာ။ ကိုယ့်ဆရာရဲ့ နောက်ဆုံး မျက်နှာ မမြင်လိုက်ရ မှာ စိုးလို့ ”

“ဪ . . . အရင်မျက်နှာရောရှိလို့ လားဟင်”

ငတိက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး . . .

“ရှိတယ်လေ . . . အရင်မျက်နှာနဲ့ သေခါနီး လူမျက်နှာတူ မှ မတူတာ ။ ကိုယ့်ဆရာမျက်နှာက တော့ အခုကြည့်ရတာ ဝင်းနေတာပဲ”

“တောက် မင်းတို့ လုပ်တာနဲ့ တင် နေ့ခြင်းပြန်တောင် သေပစ်ချင် တော့တာပဲ”

ဆိုတော့မှ ငတိက တဟဲဟဲရယ်ရင်း . . .

“ဪ ဒီလိုလား . . . ဒါဆိုဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် သွားဆော် ကြ

ည့်ရအောင်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျန်သည့် သူများက . . .

“ဟေ့ကောင် . . . လူနာကိုအရက်တိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား?”

“အေးလေ . . . ကြည့်လုပ်ဦးနော် . . . တော်ကြာ ကိုယ့်လက်ပေါ် အသက်ထွက်သွားမှ ဟုတ် ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟု တိုးတိုးတိုင်ပင်ကြသေး၏။ ဒါကို ကျွန်တော်ကပင် . . .

“ငါသေရင် မင်းတို့လိုမသမာသူတွေရဲ့ လက်ပေါ်မှာ တော့ မသေပါဘူးကွာ၊ ကန်သင်းရိုးသွား သေပစ်မယ်။ ဒီအတိုင်းသေမယ့် အစား၊ အရက်ကလေး တမြဲစုတ်ပြီး ငုတ်တုတ်သေပစ် မယ် . . .”

ဟု ဆို၍ ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ကာ အရက်ဆိုင်သို့ ချီတက်ခဲ့လေသည်။ ။ ငတိတွေက အနောက်မှ မအေ ပျောက်နေသော ခွေးလေတသင်း သို့ သောမျက်နှာမျိုးနဲ့ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် လိုက်လာကြ ၏။

အရက်ဆိုင်ရောက်ပြီး အရက်တစ်ခွက်နှစ်ခွက်ဝင်သည် နှင့် စိတ်ထဲ အနည်းငယ်တော့ အား တက်လာရ၏။ ဟိုလေးကောင်ကတော့ အရက်ကလေး တမြဲမြဲသောက်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုစွေကြည့် နေကြသည်။ ။ အရက်ကို အရသာခံနေတာလား၊ ကျွန်တော့် မျက်နှာကြီးကို အရသာခံနေတာလား မ ပြောတတ်။ သူတို့ မျက်နှာများကလည်း သနားနေတာလား၊ ဝမ်းပဲသာနေတာလားမသိ။ ကြည်နူးသ ယောင် ကြေကွဲသယောင်နှင့် ။ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကွဲသွားသော ယောက္ခမဟောင်းကြီးအား ငွေထုပ်ပိုက်လျက် ရုတ်တရက် အရှင်လတ်လတ်ပြန်မြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာမျိုး။ ရီဝေဝေနှင့် ပျော်ပျော် ကြီး ငေးနေကြသည်။ ။

အရက်တစ်ပိုင်းလောက်ကျတော့မှ သစ္စာပိုင်စိုးက . . .

“သေရင်ပြီးပြီ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်အလန့်တကြား သူ့ကိုပြန်ကြည့်မိသည်။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ပြန် သတိရပြီး၊ ခုနက သောက်ထားတာတွေတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ကြောက်စိတ်က ငယ် ထိပ်လာပြန်ဆောင့်၏။

သူကသာ ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ . . .

“ဒီလိုဆိုကြတာကိုးဗျ”

ဆိုပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှို့လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ ခုနစကားကိုပြန် ဆက်သည်။

“ပို့စ်မော်ဒန်သဘောတရားနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် နေဝင်ချိန်က နေ့တိုင်း ရှိပေမယ့် နေဝင်ချိန်ကို နေ့တိုင်းမမြင်နိုင်ဘူး။ မနက်ခင်းတိုင်းရှိပေမယ့် မနက်ခင်းတိုင်းကိုမကြုံနိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ထွန်း လင်း တောက်ပနေတဲ့ နေမင်းကြီးတောင် နေကြတ်တာကြုံရသေးတာပဲ ကိုကြည်ရာ . . .”

သူဘာပြောလို့ ပြောနေမှန်းမသိ။ ထို့ကြောင့် ဇေဝေဇဝါဖြင့်-

“ဘာ . . . ဘာပြောနေတာလဲဟင်”

ဆိုတော့ ငတိက ပြုံးပြီး

“ဘဲဥတစ်လုံးပြုတ်ရင် ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်သလို ဘဲဥအလုံးသုံးဆယ် ပြုတ်ရင်လည်း ဘယ်နှမိနစ်ကြာ မယ်ဆိုတာမသိနိုင်ဘူး။ အဲဒီမသိခြင်းကိုက ပို့စ်မော်ဒန်ရဲ့ အမှန် တ ရားပဲ”

သူဆက်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်

ကျွန်တော်ပို၍

ခေါင်းရှုပ်သွားရသည် ။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

ဆိုတော့ ဘေးနားက ELEVEN ဒီဇိုင်းနာ စိုးသက်ခိုင်က လွန်စွာသေ
လှသော သူ့လူနာပြန် သေမျက်နှာကြီးနှင့် . . .

“ကိုယ့်ဆရာကို သေလူလို့ ပြောတာ”

“ဪ . . . ငါက . . . ဟုတ်လား . . .”

ဒီလိုတော့လည်း အရှင်းသားပါလား။ ပို့စ်မော်ဒန်နည်းနဲ့ ကျမှ ဘာ
လို့ လာရှုပ်နေပါလိမ့်။

ကျွန်တော်ခေါင်းကုပ်လိုက်မိသည် ။

“မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနဲ့ သမင်တစ်ကောင်ကို တွဲလျက်မမြင်နိုင်သလို အ
တိတ်ကံနဲ့ အနာဂတ်ကံ ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်
ဘူး ။ မြေနီလမ်းဆိုတာလည်း မြို့ကြီး ပြကြီးနဲ့ မပတ် သက်ပါဘူး။ ဒီလို
ပါပဲ . . . ။ ကြာပန်းပွင့်ကို ရေမွှေးဆွတ်နေတော့ရော သမိုင်းကဘာဖြစ်
လာမှာ တဲ့ လဲ ကွယ် . . .”

“ဘာ . . . ဘာတွေလဲဟ”

စိုးသက်ခိုင်က . . .

“ကိုယ့်လူ မကြာခင်သေရတော့မှာ မို့ စိတ်မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာ
”

ဪ . . . ရိုးရိုးပြောလည်း ရရဲ့ သားနဲ့ ကိုနော် . . .
ပို့စ်မော်ဒန်ကဗျာဆရာများ လုပ်ပုံ ဒါကိုင တိကမပြီးသေးဘူး။ အရက်
ကလေး မူးလာတာနဲ့ ကဗျာဆရာစိတ်က တားမနိုင်ဝင်ပြီးဆီးမရမို့

တားမရတော့။

“အိပ်မက်မပါတဲ့ မီးရထားကို အလံနီပြထားတော့လည်း ဘာထူး တော့မှာ လဲ . . . ။ ရထား က ဘူတာကို လွန်လို့ ကောင်းကင်ကိုပျံတတ် နေပြီလေ . . . တိမ်တိုက်တွေကိုတောင်ကခုန်နင်းလို့ ...’

“အဲ . . . အဲဒါလည်း ငါသေမယ်လို့ ပြောတာပဲလားဟင်”

သစ္စာပိုင်စိုး ပြုံးသွားသည် ။

“ကိုယ့်ဆရာနည်းနည်းတော့ သဘောပေါက် လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲလို မဟုတ်ဘူး ။ လျှို့ဝှက် တယ်။ နက်ရှိုင်းတယ်။ လေးနက်မှုတွေသည် ဆောင်လာတဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်မြင်းပျံတစ်ကောင်ပါ။ သူ့ ကျောပေါ်က ခရမ်းပြာရောင် ကုန်းနှီးထဲမှာ ဝတ်လစ်စလစ်ကတ္တရာလမ်းမကို ဖမ်းဆုပ်ရင်း ရွက် တိုင်ထိပ်ဖျား သူ့ကိုယ်တိုင်ပျံသန်းသွားတဲ့ သူပါ။ သဘောပေါက် လား မသိဘူး။”

“မင်း . . . မင်းစကားတွေဆက်နားထောင်မယ့်အစား ငါသေလိုက်ဖို့ ပဲကောင်းတော့မယ်ထင် တယ် သစ္စာ . . . ကိုင်း ဖျာသာခင်းပေးကြတော့ ကွာ . . .”

ကျွန်တော့်စကားကို ငတိက ပြုံးပြီး . . .

“အရင်မလိုနဲ့ လေ . . . သေချင်းတရားကို အရင်လိုလို့ မရဘူး သုံးဆယ့်တစ်ဘုံက ပါမစ်မရမ ခြင်းအရင်လိုလို့ ကိုမရဘူး။ ဟိုဘဲဥပြုတ်သလို ပေါ့။ သုံးမိနစ်ကြာချင်ကြာမယ်။ မိနစ်သုံးဆယ် ကြာ ချင်ကြာမယ်”

“ဒါလည်း ငါအနှေးနဲ့ အမြန်သေမယ်လို့ ပြောတာပဲ မဟုတ်လား ဟင်”

ကျွန်တော့်၏ ကတုန်ကရင်အမေးကို ဘေးနားက တစ်ခွန်းမှ

ဝင်မပြောသော သန်းဇော်သစ် က တစ်စခန်းထပြီး . . .

“ကိုယ့်လူသေရင် မှုခင်းရှုထောင့်ထဲမှာ ဖိုးကာလာနဲ့ ၊ ကိုယ့်လူရဲ့ မသာပုံကို ပြုံးပြုံးကြီး ထည့်ပေးဖို့ ဟောဒီက သန်းဇော် ရဲရဲကြီးတာဝန်ယူတယ်”

“ဟင် . . . ငါမသေသေးဘူးလေ”

“သေမှာ သေချာနေပြီလေ . . . ကိုယ့်လူရဲ့ အနေအထိုင်ပက်စက်မှု ကိုယ့်လူယုတ်မာမှုတို့ က တေလေမလေး နဲ့ ကြောင်ခံတွင်းပျက်ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင် . . . အဲဒါမှုခင်းရှုထောင့်က အမှုခေါင်းစဉ်ကြီး မဟုတ်လား”

“အဲလိုကိုဖြစ်နေပြီလို့ . . . ပြောပါတယ် . . .”

“ဪ . . . ငါဟာ ဟိုဘက်လှည့်လည်း သေ။ ဒီဘက်လှည့်လည်း သေ ဖြစ်နေပါပကော လား။ အဲဒီတော့ ငါဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟင်”

“ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပြန်ပြီး ခေါင်းချတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျ”

သူတို့ ပြောမှ ကျွန်တော့်အမေကို ကျွန်တော်သတိပြန်ရသွား၏။

“ဟုတ်သား ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပြီး ကိုယ့်အမေလက်ပေါ်မှာ ခန့်ခန့်ညားညားပြန်သေတာက မှ ဟုတ်ဦးမယ်။ နောက်မဟုတ်ရင် ဒီမသမာသူတွေ လက်ထဲမှာ တော့ သေတောင်အေးအေးစိတ် လက်ချမ်းသာသေရမှာ မဟုတ်ဘူး . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါသေမယ်ဆိုရင်တောင် မော်လမြိုင် ပြန်သေမယ်ကွာ”

ကျွန်တော်ရဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်စကား။ ထိုတော့မှ အားလုံးမျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်လူ ဒီအချိန်က အချိန်ကောင်းပဲ၊ ဒီအချိန်မှာ သေမှ ကိုယ့်လူအသုဘလူ စည်မှာ ။ နောင်ဆိုကိုယ့်လူလို အကျင့်ယုတ်ပုံမျိုးနဲ့ က မိဘတောင်လိုက်ပို့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ဒါပေ မဲ့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကွယ်မှာ တော့ ဘလောင်းဘလဲ လုပ်ပြီးမသေနဲ့ . . . နောက်သေ ကို သေ မယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးသွား . . .”

“အင် . . .”

ကြည့်ပါဦး ပြောပုံကအားရစရာ ဒါကိုနောက်တစ်ယောက်က ဆက်ပြီး

“ဒါအမှန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့ဗျ . . . ကဲ . . . ဒါဆို အားလုံးခွက်တိုက်ပြီး ကိုကြည်အတွက် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ချီးမြှင့်လိုက်ကြရအောင်”

ဆိုပြီးခွက်အားလုံးမြှောက်လိုက်တော့ ကိုယ်လည်း ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ ကိုယ့်ခွက် ကို မြှောက်ပြီး ချွင်ခနဲနေအောင် တိုက်လိုက်သည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ငတိများ ထံမှ သံပြိုင် ထွက်လာ သော သီချင်းသံက . . .

Happy Dead Day to you.

Happy Dead Day to you.

Happy Dead Day Saw Kyi Phyu.

Happy Dead Day to you.

“ဪ . . . ပျော်စရာကြီးပါလားနော် . . . သေတာတောင် သီချင်း

လေးနဲ့ သေရမှာ ”

“ကင်ဆာတဲ့ ၊ အမေရဲ့ . . . ကျောက်ကပ်တစ်လုံးတောင် မရှိတော့
ဘူးတဲ့ ဗျ”

အိမ်ရောက်ရောက်ခြင်းပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အ
မေ မျက်လုံးပြူးတက် သွားသည် . . . နောက်မှ . . .

“ဟယ် . . . နင့်ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး။ တို့ ဆီမှာ ဒီမျိုးရိုးမရှိပါ
ဘူး။ လာ . . . ဆရာဝန် သွားပြမယ်”

ဆိုပြီး လမ်းထိပ်ဆေးခန်းခေါ်သွားတယ်။ ဆေးခန်းရောက် တော့ဆ
ရာဝန်က . . .

“ဓာတ်မှန်ရိုက်ထားတာရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုပြပါ”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျောက်ကပ်တစ်လုံးမဲ့ ဓာတ်မှန်ကို ထု
တ်ပြလိုက်သည် ။ ဒါကို ဆ ရာဝန်က ဓာတ်မှန်ကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဟာ . . . ဘယ်နှယ်ကင်ဆာရမှာ လဲဗျ . . . ဒါရေသောက်နည်းလို့
ကျောက်ကပ်နဲ့ ဆီးအိမ် သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းပွတ်ပြီး သွေးကြောပေါ
က်သွားတာ ဘာကင်ဆာမှ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟင် . . . ဒါဆို ကျောက်ကပ်တစ်လုံး မရှိတော့ဘူးဆို”

ကျွန်တော့်အမေးကို ဆရာဝန်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ့်နှယ်မရှိရမှာ လဲ၊ ဒီမှာ နှစ်လုံးလုံးရှိနေတဲ့ ဟာ ဒီမှာ တွေ့လား

”

ဆိုပြီး ကျောက်ကပ်နှစ်လုံးလုံးကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြသည် ။
ထိုတော့မှ ကျွန်တော် လည်း အဖြေရှင်းသွားတော့၏။

“တောက် ဟိုကောင်တွေ့ငါ့ကိုဘာမဟုတ်တဲ့
ရောဂါအကြောင်းပြပြီး သေကြောင်းကြံ တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပရိသတ်ကြီးများ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သေကြောင်း ကြံခံခဲ့
ရဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့် ကို သေကြောင်းကြံသူများ လည်း ယခုလက်ရှိ
သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေကြပါသေးတယ်။ဒီမသူတော်များ ကို လက်စားခြေ
ရန် ကျွန်တော်အကြည်တော်ကလည်း သူတို့ ဖျားနာမည့်
ရက်ကိုလက်ချိုး၍ စောင့်နေ ပါကြောင်းခင်ဗျား . . . ။

*